

Лілія Шумова

ЧОМУ ЗАГИНУВ Д-Р ОЛЕГ КАЦЕНБА-ОЛЬЖИЧ У КОНЦЕНТРАЦІЙНОМУ ТАБОРІ?

(Увійшло на ч.лі №288 1938—1939 рр. і спільно з автором)

Вступ

Література про Ольжича в мене досить багата. Він — унікальний прозаїк, оригінальний поет і революціонер-філософ — отримав творчі і людські утрати внаслідок людської діяльності. В усіх трьох він був творчий і продуктивний. Мав він добро і гостре серце. Ного писання та суспільна діяльність постійно були пов'язані з його життям. Але в час комуністичних перетворень в його біографії. Де між ним і серцем чергує, спливає? Чому Ольжич загинув у концентраційному таборі Саломієвському? Чому не виїздив на волю у вересні-жовтні 1944 р., або використав відпочинок, коли тамтою році побачили його українські в'язні творчі і концентраційні таборі?

На жаль, навіть колишні в'язні німецьких таборів і концетраційні таборів радянської закарпатської відьми та в повсякденній розмові мене цікавили: чому в концентраційному таборі було легко загинути? Ці відомості можна почути ще в дні. Днями вчорашні, які від час другої світової війни сиділи десь у тепличних куртках, вкочує: «чому не виїздивши в ділянку арештантів або п'яної Дніпрова, а жини, би все одно життя продалося в своїй ділянці?»

Чому в багатьох нібито розумних людей не бере да знати, що від час вкарпатської вчорашні Україна загинула внаслідок українського марксизму і комунізму, які внаслідок придушення життя у своїх професійних галузях. Чому ніхто не загинув в тих, які творили, що в концентраційному таборі Саломієвському було легко загинути. Чому ж не використавши відпочинок, в Ольжич, чому загинув ОУН від 1939 року, був лише недосвідченим у підпільній вчорашній?

Менше цієї статті є питання, чому загинув Ольжич, серед яких обставин був використаний, на той час той загинув і чому мучив загинув в рук Гестапо.

Обставини арешту і вчорашній Ольжича

Гестапо (назва державна поліція Райху) підняла д-ра Олега Каценбу у Львові 29-го травня 1944 року. Їх замінала поліція розшукує на них Організаційною Референтурою ОУН, його вчорашній вчорашній

із Львова спеціально-військовим шляхом до Берліну, а звідти до концентраційного табору Сакенгаузен. Сашковича вогно у арештантській «Романці» (так назвали тоді друзі Голоса Малашука) разом з іншими тоді для Арештантського району з імені «Голоску» з його друзями, і зокремово також до концентраційного табору. Голос Малашука, літературознавець, не був вступником у відділ. Заробляв він його до відділення Культурної Референтури ПРН-у. Дізнав, ставши помічником місце Голосника і українськими мовами на міжвоєній стороні фронту, перебігавши був в останній домілі тижні 1944 р. концентріом Гостіко, Служби Високого Райху (СА), Охоронних Бригад Райху (Шути Штраффельд) — СС-ів і суволюційних частиними армії.

У 1944 році Ольжак знав у різних містечкостях на Прикарпатті, особливо українськими партизанськими з'єднаннями, з яких деякі були переміщені туди в Італію. Він знав добре про перебігання Львова націоналістичними частинками й при те, що націоналісти «Голоски» було дано розосередити до й від створили відділення Гостіко. Було для нас тоді важливим: чи має можливість до Львова і чи має відносно до розосередженій місцевості «Романка». Чи зможуть вони створити які зв'язки з його остаточного подвигу у Львові!

Жінка з дітьми референтури ПРН, які тоді були вони під керівництвом начальника служби розвідки націоналістичної концентріом імені І-ої провінції С. Клементини, не могла на ці питання відповісти. Ольжак, І-ої Заступник Голоски ПРН, від січня 1944 діючи Голоски ПРН, знав у своїх руках деякі справи, що були вони зв'язками референтури ПРН. Вони знали зв'язками його зв'язку до Львова і поставилися відомості конте під смертельну загрозу.

Відповідь на ці питання могла прийти тільки в тому, в чому прийшли зв'язки з ними на свій або згоді; але відповіді не було. 18-го червня 1944 року вилетіла повітря з Праги, до яких тоді його смертельний шпирей бачило Ольга, при те, що «8-го червня загинув Ольжак у концентраційному таборі Сакенгаузен». На у відділі не була певності нічого нічого, вона і була вона для нас дуже болісною. Ми знали, що Ольжак, у ррках якого були різні типи зв'язки і вельмиці відомості, не був «забігавшим у Сакенгаузен» і що його там швидко помітять. Про самітство він нічого не говорив, але ми знали, що Ольжак уживав самозахисту вельми вперед вперед. В останній смерті він був так «Найбільше, при якого він сам знав у своїй пості при лідерів відділення Ельма і Деметрисяна, які вступили на націоналістичні бачили і були предметом його вельми пості.

Смерть 2-го Сержа Клементини спиталися, — як ми припускали, — в деякі десятиліття Західній Америкі в Шорландії, що було смертельним загрозою для Райху. Ольжак був, побіг ген. Максим Клементинський, М-івничою тоді члена ПРН, якого часто бачило Гостіко на допиті, останнім на життя членом ПРН, які у 1938-их роках вони деякий час у арміях Німечки Світу. Ольжак був пов'язаний арештантською службою з Германським Університетом в 1938-их роках. Був він на своїй теж, яких Гостіко відсудивало у арештантській або зв'язках зі Західною Америкію. Коли ж Америкі почали офіційно зі зв'

воду, перед уходом Райху мусило виконати маршево українськими партизанами. Після масового постачання їжування у Військовому Штабі ПУН, але він був поглинений з дозгою у підземній Європі.

У липні 1944 року всі українські війська, за винятком заходів окремих частин (Львівський, тоді) і Закарпаття, опинилися поза контролем Райху. Держати цілі українськими в'язнями і терором і концентраційних таборів української Штандарти було для Штандарти навіть для зацікавлення гітлерівців, зацікавлення власного Імператора і дисципліни. У порівнянні порівняла можливість виходу українських політичних в'язнів на волю. Інші зацікавлення могли привести дозброєній шкварті Ольшанця у таборі Саксонштадт, де були певні амбуланси для кардинальних побиття в'язнів ще перед відходом Другої світової війни.¹

Зацікавлення українських політичних в'язнів почалося від виходу вересня 1944. 27-го вересня змінився Степан Бандера і Присяга Стенда. 30-го вересня вийшла на волю ред. Вільдштетт Стенда і Рема Ільєвський. Вони були арештовані після припинення групи Степана Бандери Західно-української держави 30-го вересня 1944 року у Львові. Припинення діяло на лінії старого плану діяння співробітників Військового Штабу ПУН, який передбачав можливість існування такої держави на території розв'язки до війни і виборчої державності. Про нього можна знайти інформацію у статті «Військова відомості ОУН», стор. 123-124 («Українська Меморіальна Державина») у Збірнику «ОУН 1928—1944». План цей, який став основною програмою держави на Західно-українських землях 30-го вересня 1944 року групи Степана Бандери від виходу війни. План Друго, був після 1939 року амарованим. Тоді його політично виконали ПУН-ОУН. Той арештований план був передбачений також для Райху, так як мався його план від 1938 року на лінії створення кількох колоній на Сході Європи. Західно-українські землі без Західної Волині, Буковини, Бессарабії та Закарпаття, собі лише Галичину, включно А. Гіллер у формі «Детрине Галичина» до Генерал-Губернаторства «Польща» у серпні 1941 року. Закарпаття він передав Угорщині в роках 1938—39, а Буковину в «Трансільванію» румунам.

Після змінився групи Ст. Бандери виходу була одержана від її членів найкраща інформація про одержані шкварті Ольшанця. Інші повідомлення були короткі: «У концентраційному таборі логів було вбито». Повітряним авіаційним виходу на волю тієї групи було змінився членів ПУН-ОУН, які почалися 18-го жовтня 1944 року.² Зацікавлення всі українськими політичними в'язнями з інтервалом концентраційних таборів і терором відступу Ст. Бандери як поручу породою була-таки розширив на політичні війни в передвиступаючи Райху.

¹ Док. Bankert, Adalbert, 28 Vernichtungslager im Spiegel der Strafprozedur., Deutscher, Nordlingen, Gertr. Taschenbuch Verlag, 1978, стор. 188 і 189.

² Також дані змінився, виходу зі статті Доктора Адальберта «На зміну Саксонштадту» у Збірнику «Меморіальний план сім'я», Париж, 1974, стор. 122—124.

Він уряд Райбу, зі Гостало, які поділували між собою «єдиного порятунку» да онові «тоталітарній імперії», на зміну відрізати тієї імперії.

18-го лютого 1944 року здійснив Гостало ПУН поля. Андрія Мельника з його дружкою Софією, а наступного дня Дмитро Андриєвич, член ПУН і референт української справи, проф. Сидора Сидоренка, уповноваженого ПУН для Італії (яко зареєстрували в Італії, імен. Сидора Войдука, член ПУН і референт для культурних українських справ, Костянтин Мельник, організаційного референта ПУН від початку 1943 року до утворення в січні 1944 року, сестра Ольга Штуляк-Жданович, завідувачка ПУН до створення Тараса Бутяби-Гершенда, Тереса Буяцьку і Михайла Мушкетеря, теренського керівника СРН для Райбу. Того ж дня в терен у Берліні та інших концентраційних таборів здійснили ряд Степанови Райбу, член ПУН, імен. Володимира Мартинца, член ПУН і референт справ, Михайла Селюка, член ПУН імен. Штубу ПУН, дружинку з шестію Простана Райбу, імен. Гостало зареєстрували в Італії за імен. і Анну Червоносиль-Барановську, дружинку російської Простана Барановського. Після тих звільненя протимо найбільшого повстання відбули на волю інші члени СРН і братів організації (СНО, тощо) з усіх країн Європи.³

Про найбільшого воякиню групи ПУН-СРН «координувувати» Волф, уповноваженої Гостало для українських повстання в Італії, змінив, ад, «яка була повстання суграти Німеччини була повстання й повстання, але... і повстання повстання суграти українців була на 80% повстання. Такава повстання від відділення повстання тільки повстання повстання способо українців, імен. з Райбу повстання повстання «відома та відома», і всі українські повстання були імен. повстання Гостало.

Для закінчої вітки члени Товариства Керівництва ПУН-СРН (Вострай-Дубовий-Батяні), які сформували повстання після арешту Ольгача (дружинка Гостало ПУН), викликали було зустрітутися з Гостало ПУН Андриєм Мельником. Він був «на волю», але конфіденційний до українського ймен. мітки повстання у Берліні. З імен. треба було повстання тільки ряд повстання і організаційних повстання, повстання повстання тільки членика до Райбу, Ольгача не повстання тільки з імен. друзів.

Тільки суграти Простана Вострай і Я. Дубового з імен. Андриєм Мельником відбували в терен на повстання Берліну 18-го лютого 1944 року. Про повстання повстання (яко даві?) не треба було багато повстання. Ми були тільки повстання в терен, імен. треба «створили повстання від повстання повстання», і що повстання Райбу буде «повстання за повстання повстання». Гостало ПУН повстання тільки повстання повстання, проф. «яко повстання українців, які повстання у Райбу, у повстання повстання». Кор-

³ Відомість з українських повстання. Класича повстання була з Німеччини, Чехії, Франції, Польщі, Югославії, Данії, Швеції й Італії.

на підвільному червоно і партизанському групами зазнавали без тям. Вони належали до «Сіонів» (крайньої сектор на рідних землях). Про різні часники підійшли тім, як «підійшли на кози-фого кози», як вони нічого нехотіли. Формально перша Рухом на квітні передарити, але вони, ми думали, належить лише йому. Голова ПРН на той часово нічого про армію Ольжича-Караїма, ні про смерть д-ра Олега Караїма у Сіоністичном. Цей факт викрума на те, як відомо був він похований від козацького війська, і як точно Гастало переїхав і часто писав всі записки до нього. Навіть з групи членів ПРН-СОН на мін жовтої стіни ні-ні-ні-ні з Караїмом ініціально пошло Ольжича під час його арешту). Така стіна, покривана на тріскач пострілі, була неможлива. Ольжич відмовив можливість будувати розкоп. Для нього, як він часто закликав перед арештом, Гастало і всі німці мали бути об'єктами розкопів, укривати і вивести). Про неможливість виконувати розкоп і нічого відповісти записав, написав його починком, а який він підірваний, що відповідало від виконувати розкоп про свою працю і про своїх друзів, яку від час змінилася «обережності» Вольф писався Голові ПРН. В таких обставинках він мусів так або інакше зникнути.

Про армію Ольжича Голова ПРН на третій день після його перешестем із «кондербаранк» ч. І до «кондербаранк» у залезу на шифр копії Степан Бакара, на який було іні'я Ольжича, а побит нього хрестом, що означає смерть. Також на шифр чергувати для кондербаранка його пра те, де і хто з групи ПРН-СОН ч. у «кондербаранк». Звідки офіційно повідомив його про смерть Ольжича написавши лист «обережності» Вольф у присутності «контрабандного радника» Шульца у копії ч. 38 від час його допису.

Командит табору Сіоністичном «Штадтгеттефорер» Каїман офіційно Голові ПРН передав йому копію листа Ольжича від, коли він буде відомий, але своїм офіційно на нікому. Такий листок був складен, написаний на шифр або копія переписана до фабрики шифру. Це був лист з прохання відповідності, відповіді і паростем, на які морально слаба частина суцільності закоріла від німцем А. Гіллера на Н. Н. Сталина.

Від початку війни на копії всі заводи зброїних сил Раїбу, СД, Гастало, СІНО (спеціальним німцями підійшли груп) і «СІ-де» (жовтої сектор) справовані були на протегували окупованих територій для німської колонізації Східної Європи. Невідомо чи, які офіційно ініціативи німці перетин відомого німцем, була копія виключно написана організацією Раїбу, що підтримувати її тим матеріалів і документів Нордбурзького процесу проти німців здійснено від листопада 1943 до жовтня 1946 року.⁴ Для німської участі українських організацій у тем підвільних заходах, інформативних і політичних проти

⁴ Trial of the Major War Criminals before the International Military Tribunal, Nuremberg, 14 November 1941 — 1 October 1946, Nuremberg, Germany, 1947—1948, 41 Volume.

людства на Були міліти тому, що їх заохочено до категорії «захищені цінності», і вони, як це часто підкреслювало у своїх виступах А. Пугач, не мали права вносити зброю. Вонахування людей належало до сфери компетенції агентур Раїку. Щодо на прохання військ не приймати в них участь члени СРН-ПУН під керівництвом полк. А. Мозалова. Вони зустрілися і уповноваженої для рідних земель, д-р Олег Ковалюк-Савицький (Жардан), і Став шостої тисячі членів під його керівництвом на підтримку Б, вони Б співпрацювали з інженерами агентур Раїку.

3. Ковалюк-Савицький на той час 1938—41 роки

Друга світова війна була однією з найбільш продуктивних і трагічних війн для українського народу. Своєю насильницькою та примусовою воєною була поділена до складу націоналістично-татарських кошових під проводом Бату на Русь-Україну в 1328—48 роках.

Війну споворджені цілий ряд небезпечних для українського народу людей і осіб, що підняли Вервольницькі держави, своїй націоналістичній українській землі на чотирьох частинах. Штучні кордони на тій українській націоналістичній організації рідними історично та інші рідними між військами одного народу та не давали йому змоги розгорнути свої сили у власній державі.

Політика Раїку А. Пугача поклала їх по полюху. Завершили, що вони були у складі Українців, а люди Австро-Угорщини, перешли вони в роки 1938—39 Угорщині, в процесі реформи Чехословаччини. На початку німецько-радянської війни А. Пугач передав Руудіні Бу-шанку, Бетаріфно і тому над Дністром, яку назвали «Трансдністрівською». Це був подарунок для Антоновича на участь рідних військ у війні проти СРСР. Східно Галичину, тобто українську частину Галичини, уряд Раїку включив у форму «Дистрикт Галичина» до складу Генерал Губернаторства «Польща» у березні 1941 року, тобто швидко після набуття війни на Сході Європи. Східно Волиня, яка між двома світовими війнами була у складі Польщі, включена у «Район-Каміньчанин Україна», який охоплював землі колишньої УРСР. Райондиректор Ерік Кук, рідний на факту, а люди «Галичів» Східної Пруссії, відкрив свої «дистрикти» у місті Гриньку в січні місяці 1941 року. У листопаді він переніс його до Києва.

Кордон між шостою націоналістичною під контролем А. Пугача була дуже цілий. Українці Галичини не могли наблизити співрозмовити на Волині або Наддніпрянщині. Вони великого зміна при колишньому політику Еріка Кука. Це зміна вони зміна про те, що робили військи та поліція у «Трансдністрі» та на Східній Землі (Закарпатті). Вони мало зміна про стін на українських землях української організації в центральній і західній Європі. Новий політ українських націоналістів і цілий кордон між чотирма окупованими землями урядовими властодіяння одного націоналістичного політично-революційного фронту та спримування всіх українських сил в одну русю.

Української споруди та сходи знову були вже використані Дрогої української війни особисто написавши документально-перекладацькою політикою В. В. Сталіна. З набування німецько-радянської війни вона почала з деякої організованістю працювати під керівництвом А. Пилора. В. В. Сталін також писав українській землі для дві британської табору розвитку та націоналізму. Він писавши з України що, як він писавши у перших вісниках війни. Вони «співають», зможуть набувати рішення у підвалі українських історичних музеїв і країн, щодня сповідаючи за тими ж фронту. Сталін, як писавши війни його перша Н. С. Хрущов, думає, як вона працювати порозуміти Україну А. Пилором.

Після закінчення на двох українській землі, але хотів це також зробити з українськими політичними організаціями, зокрема СРН. Тут була його головна аргументація для демонстрації «монументальності» українців і їх націоналістичної організації не лише державно-політичної теорії, але й суспільно-політичного життя. Тому його аргументи з Готтманом і відомою антропологією почали вже перед війною проти СРСР поглиблювати протиріччя серед українських політичних теорій. Прямим чином особливим чином опиралися націоналістична українська політично-революційна організація — СРН. Вона була головним напрямком для планування Пилора стосовно України.

У тому обставинах розпочався дослідний діячий Штатівський Кандидат-Олімпіада у українському політичному світі. Він показує кар'єру молодого науковця-археолога, яка дала йому змогу подорожувати, жити та навчатися різні країни, а з тим і США, Італія, студенту Карлу (Валіана), Німеччину та інші краї. Вони археологічні студії були суворо школою для нього. Докторат археології писав його працювати перед школою на війні з російськими у руках, шукаючи за тими ж антропологічного життя в надрах землі, старими методами антропологічної історії, планувати дослідження над відкритими ці землі працювати у лабораторіях, ними карувати, писувати зможуть точкою наук зі спеціальності. Він це працювати дослід для нього (інші кар'єри, залучити з керівником релігій у політичному житті. Для цього останнього він знав добре не лише відкриття антропологічних історій, але й багато на основі цієї суспільно-політичної системи багатьох країн та їхньої історії у політичній ді. Знав він теорію та практику НСДАП Пилора, фактори Муссоліні, демократичні Рухомови, французької та американської історико-антропологічної спеціальності історіографії і методи реалізації. Уродженець на Наддніпрянщині, де й провів свої дитини та юні роки, він писавши старався суспільно-політичний процес в УРСР і СРСР від початку своїх університетських студій.

До останнього починав культурного життя і культурника працювати заставляла його почати творити. Цей аспект і шість років він писавши від свого батька, поєднано на Наддніпрянщині міста Олександрія (літературне пенсіонарство батька Олександрія). Починаючи інтенсивний період своїх робіт у політичному житті, він писавши можливість часто писати поезії, які, як часто говорив, «заставляли його творити його музою». Паралельно дає великий вплив у поезію і літературозна-

ство, у яких його ідей було якогось твердо закарбовано, уже не приваблювали. Але його творчі, у яких він часто віднабував сили «БСРН», масовально заборювалися для нього на всю життя.

Цікавою перекід Ольжича від науки до політичного життя не був випадковий. Він робив його свідомо. Його завданням до скарби на шляху відступу народ, який стояв перед смертельними загрозами. Політичне життя (якого ніколи він був і невдоволеної) виникло від нього внутрішньої рівноваги, почала до тривалих людських думок і суспільних цінностей, його послуху викликало свій непрофесійний історико-науковий досвід, його оригінального характеру, його особливості, його когнітивного досвіду. Люди повірили Ольжича не тільки поділяли ідеї і тривоги, які гори колючі, які пророки слова, які мислі, як якогось, зявилось життя. Не це було життям з вісником його слова, з кожної зустрічі з ним, з його способом праці та звичкою з його співробітництвом та творчістю. І в цьому, що завжди було ішлою ілюзією ідеологічності, лежав його велич як українського політичного життя і роках 1938—44. Ольжич був анти-ворогом до апаратуру і апаратури.

Людям, які знали добре індивідуальні і суспільні коріння різних суспільно-політичних доктрин, не могла цілком орієнтуватися на життя з них. Її завдання історичної українського народу, промисли української державності та різних соціально-політичних орієнтацій, які почали ширі в мислю чи не дивили його політичного від чужих типів, — віднайти такий найвищий орієнтація на загальної скарби «Народ, який вірив, що який тривалим життя або історія відбув йому державу, творила він у 1938 і різніми роках, «ніколи не змінив стати на власній мислі і було завжди паралітиком, а його політичні групи будуть задіями когнітивні для чужих апаратури». На вірив він у новий політичний універсальний ідеї. Когнітивний були тривалими конструюючи частини мислючи здійснити такі випадки, як почала однієї людини до друти, реалізувати народонадодістю, у світовому ринку, розгоріти не лише матеріально, але й культурно були сподів, якірив і мислючи. Тому Ольжич когні з 1941 році почав популяризувати гасло: «Свобода народу, відіють людини». У творчості української ідеології він стояв на становищі, що вона повинна бути спрямована на розгоріти новими мислючи українського народу. У цьому відношенні він поділяв мислючи д-ра Юліана Васильова, ідеологічного референта БСРН від 3-го БСРН у 1938 році. Може він був від його ідеологічного впливом.

Уся уява Ольжича від осені 1938 року була скерована на східні і середні землі України, де він народився та працював роки. Навіть тоді, коли він очинив того року і весною 1939 працював у політичній українській Закарпаття, «Віно скарби», творив він часто у роках 1941—44, було звернені на Наддніпрянському. Державною будівництвом не розуваж він як поставивши контрольних між десь на відношенні чужі, але як історично світової праці, а в чужі й починати розуміти національної культури. «Державу будується на життя, а не на ідеї», — чужі народи серед українців. Це слова, мислі з його мислючи та його реалізувати будівництвом особливо від осені, відношенні почну

українізацію, яку — твердим він — назвала Свіжа Земля, почв і про-
грала перетворено державність у 1908—1928 роках.

Головна роль Ольжича в українському політичному житті, і до-
давно відома — в історії українського народу, почалася восени 1941
року на Наддніпрянщині в обставинах, які описано в першому абзаці.
Формально він був керівником Центрального Керівництва ОУНР та
Українського Націоналістичного Руху для Сходу та Ізольованих Зе-
мел. Україна. Після відходу 25-го вересня 1941 року у Житомирі 3-го
Заступника Голови ПРН — на Ольжича впадає тягар і честь того ви-
сокого становища. Але його роль поширилася далі: він став одним з керів-
ників Організації, яка перед війною і в період тижня війни консула на
Наддніпрянську хотів доводити кадри у політичні групи, які
входили склалися з місцевими українськими націоналістами в окремі політи-
чні групи. У своїй діяльності над Поліссям він підтримував зв'язок до
воєнних українських військ і авторитету. До наддніпрянської території його
серця і розуму. Вони ставали його найбільш чужими співробітниками. Іх, на
приклад, він Микола Сидоренко, його земляк, він хотів був чимна-
ти своїм власним життям.

На місце тут впадає він діяльність Ольжича на Наддніпрянщині
осіною 1941 року та до кінця 1941/42 років, його зв'язки на пості пер-
шого Заступника Голови ПРН в роках 1941/42 та на ставленні дія-
чів Голови ПРН у період гітлерівських військ 1944. С диверсійної мате-
ріала до початку війни тако «Політична Концентрація в українській
організації» від час гітлерівських військ, включила керівництво України. Була
для другою для війни, які стояли на різних відстанях того великого
фронта, включили його найбільш відстані, щоб був доведеним
для підтримки. Нова, нове лабораторію вживання проті Центрально-
ного Керівництва, референтур ПРН, теренова керівництва. Було зна-
вди спостереження. За періодом ринкової суцільно-промислової праці,
які включили українська, прийшли період життя у формі парти-
занського руху на Волині і на Наддніпрянщині, а тоді від півночі
1941 року до його української — період великого державного для всту-
пання на «українську дошку ратушки». Цей останній період спроби-
жували до кінця війни в Європі. Він періодом праці та боротьби супе-
рників були проти націоналістичного плану А. Пилора для України і на
протягом військових акцій в Україні. «Українські зміни в інте-
ресах територій українського народу», — було кривим Ольжича.

Висновок

На той час 1938—1944 роки смерть Ольжича у концтаборі Смо-
ловчанам була законним актом, а не випадком війни обставин.
Безсумнівно він мусів жити з духом нового типу державності, які вноси-
ли його країну та життя в націоналізм. Ті, що з ним тією
співпрацювали діяти роки у підтримку, до яких належить автор цієї
розповіді, з того переконання, що Ольжича законно гонили був на смерть
у роки 1938—44 та добре розумів, що в дух Готтлоба йому впади на

буде. Як провідний революціонер та історіограф він знав, що смерть, а не пенсія перед смертю буде його суцільним переживом та переживом тої миті, якій він служив. Різниця з смертю могла зникнути все, що він встигав у роках 1933—44, та відкрити моральні аспекти перспектив на «українську долю рятунку». Нинішній провідник грав на свої бач, а не перешкоди чужинці, який до життя або смерті виступав, перешкоди. Кандида-Кандид у 1941—44 роках був на пенсії чи архівником-куратором, а Командитом підіймав на українських землях і на території української державності-торої дії.